

Viimist puhkamist saab tunda,
Lähäs saarekeste randa —
Tere, wee peal, Kuumala,
Kalju orus, Heidalla!

Sõudjad piigad ei julgend peagu hingatagi.
Sõna lausumatta, mõtetes kiusasid rannale, kuhu
naad kell kümne ajal jõudsid. Veel kaua kõndis
Madli aedas, suur asi oli temal läbi mõelda.

Teisel päeval rääkis Hindrekuga. Ütles, et
noormehete palju tänu võlga olla ja et oma
sõbrust teisele täitsa võida anda, aga ta süda
olla teist armastamas. Kui ehk noormees ekssi-
mõtel arwand, et Madli teda armastada, siis
olla kahju küll ja neiu arwata enast süidlasteks,
ei võida aga ühtigi seal juures parata. „Ma
arwasin ja lootsin, et minu tänu ehk armastuseks
muudab, aga see wiist põle võimalik, sest et mu
süda teist armastab. Kui ma siis selle peale
waatamatta siiski peaks tahtma teile abikaasaks
tulla, võiks peagi sündida, et kõik õnnetuks
saaksime.“

Hindrek katsus küll wastu rääkida ja ütles,
Maret olla Madlile sähärdused arwamised süda-
mehete ekstitanud. Aga Madli ütles: „Minge
Kandli-saarele, seal saate kuulda, mis siis
sünnib, kui keegi tütarlaps kõiide meele järäl

tahab olla. Ja kui Teil wiimaks õnneks lähäs,
ühe armsa abikaasa armastusest end rõemustada,
siis laske Heidalla haua peale mälestuse samba
seada, sest tema lugu on Teid ja mind õnnetu-
sest hoidnud.“

Mõni nalja natukene.

Õnnetu meelitus. „Ikka, kui roosi lille
näen,“ ütles lihunik ühe mamselile, „siis tulete
Teie igakord mulle meele. Aga kas Teie kaa
minu peale wahest mõtlete?“

Mamsell: „Küll kaa ikka! Igakord kui ma
ühe wafika näen.“

Tubli seinakell. „No ütlege emeti, mis-
pärast see kell siin seinas külges ripub? Ta ei
läi ju.“ —

„Põle wiga, oodate aga! Sest kui seda kord
üleöstõmmatakse, siis läib ta kohe kolm kord rut-
tem, kui teised!“

Alwad õunad. Koolipois: „Mis maks-
wad 6 õuna?“

Turumaene: „Wiis kopikat.“

Pois: „Noh, siis saab 5 nelja kopika eest,
4 kolme eest, 3 kahe eest, 2 ühe eest ja üks ei